

Regulamin Życia Apostolskiego

„Dzieło Współpracowników rozszerzy się po wszystkich krajach, rozprzestrzeni się w całym świecie chrześcijańskim. Ręka Boża je podtrzymuje! Współpracownicy będą rozbudzać ducha katolickiego. Jest to tylko moja utopia, lecz ja ją podtrzymuję” (ks. Bosko, MB XVIII, 161)

§ 1. I Współpracownicy Salezjańscy pragną żyć Ewangelią w szkole św. Jana Bosko. Powstali z zaproszenia, jakie Ksiądz Bosko od samego początku skierował do laikatu, mężczyzn i kobiet, oraz do członków kleru diecezjalnego, aby z nim „współpracowali” w misji zbawienia młodzieży, przede wszystkim ubogiej i opuszczonej.

§ 2. Ksiądz Bosko już w 1850 r. myślał o zorganizowaniu współpracowników swego dzieła. W 1876 r. jasno określił im projekt życia w napisanym przez siebie „Regulaminie”, zatwierdzonym następnie przez władze kościelne. Od tego czasu Współpracownicy „złączyli” ze Zgromadzeniem Salezjańskim uczestniczyli jego działaniu apostolskim i rozszerzyli się szybko po całym świecie.

§ 3. Obecny odnowiony tekst ukazuje projekt życia Współpracownika i Statut Stowarzyszenia. Ofiaruje autentyczną drogę uświęcenia w apostołstwie, dostosowaną do wymogów Kościoła i dzisiejszego świata.

Rozdział I

Współpracownicy salezjańscy w Kościele

“Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał”(J 15,16).

1. Założyciel: człowiek posłany przez Boga

§ 1. Aby przyczynić się do zbawienia młodzieży, “tej najdelikatniejszej i najcenniejszej części ludzkiej społeczności”, Duch Święty, przy matczynym udziale Maryi, powołał św. Jana Bosko. Ukształtował w nim serce ojca i nauczyciela, zdolne do całkowitego poświęcenia się, i natchnął go metodą wychowawczą, całkowicie przenikniętą miłością Dobrego Pasterza.

§ 2. Ten sam Duch, w celu kontynuowania i rozszerzania tego posłannictwa, kierował nim w powołaniu do życia różnych sił apostoelskich, a wśród nich także Współpracowników Salezjańskich. Ksiądz Bosko przekonany, że “siły słabe, kiedy są zjednoczone, stają się silne”, pragnął ich szybko złączyć w “Pobożny Związek”, nazywany następnie Stowarzyszeniem. Przez swoje zatwierdzenie Kościół uznał w nich wiarygodność inspiracji ewangelicznej.

2. Współpracownik: chrześcijanin powołany

§ 1. Różne są drogi, jakie stoją otworem przed chrześcijanami, aby żyli wiarą Chrztu św. i zadaniami wypływającymi z Bierzmowania. Niektórzy pod wpływem Ducha św. czują się pociągnięci osobą Księdza Bosko i perspektywą “pracy z nim”, pozostając w świecie.

§ 2. Zaangażować się jako Współpracownik to odpowiedzieć na powołanie salezjańskie, przyjmując specyficzny sposób życia Ewangelią i uczestniczyć w posłannictwie Kościoła. Jest to równocześnie i dar, i wolny wybór, który nadaje jakość życiu.

Dla zrealizowania tego projektu Współpracownik opiera się na wierności Tego, który go powołał.

§ 3. Drogą tą mogą podążać chrześcijanie żyjący w jakichkolwiek warunkach kulturowych i społecznych.

3. Prawdziwy salezjanin żyjący w świecie

Współpracownik jest katolikiem, który przeżywa swoją wiarę, czerpiąc natchnienie, stosownie do warunków życia w świecie, z projektu apostoelskiego Księdza Bosko:

- angażuje się w to samo salezjańskie posłannictwo młodzieżowe i ludowe, w formie braterskiej i stowarzyszeniowej;
- posiada żywe pragnienie więzi z innymi członkami Rodziny Salezjańskiej;
- działa dla dobra Kościoła i społeczeństwa, w sposób odpowiedni dla własnej sytuacji i swoich konkretnych możliwości.

4. Jedno powołanie: dwa sposoby jego przeżywania

§ 1. W pojęciu Księdza Bosko Stowarzyszenie Współpracowników miało być otwarte tak dla osób świeckich, jak i dla kleru diecezjalnego.

§ 2. Współpracownik świecki realizuje swoje zadania i żyje duchem salezjańskim w codziennej sytuacji swego życia i pracy, z wrażliwością i w sposób właściwy dla świeckich upowszechnia jego wartości we własnym środowisku.

§3. Współpracownik-kapłan lub diakon stały wypełnia swoją posługę, czerpiąc natchnienie z Księdza Bosko, który jest wybitnym wzorem życia kapłańskiego. W pracy duszpasterskiej na pierwszym miejscu stawia młodzież i środowiska ludowe, ubogacając w ten sposób Kościół, w którym działa.

5. Stowarzyszenie w Rodzinie Salezjańskiej

Stowarzyszenie Współpracowników jest jedną z grup Rodziny Salezjańskiej. Wspólnie z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i innymi urzędowo uznanymi grupami⁸ jest nosicielem wspólnego powołania salezjańskiego i jest współodpowiedzialne za żywotność projektu Księdza Bosko w świecie. Wnosi do Rodziny Salezjańskiej specyficzne wartości swego stanu świeckiego, szanując tożsamość i autonomię właściwą dla każdej grupy. Żyje w szczególnej relacji jedności z Towarzystwem Salezjańskim, które z woli Założyciela pełni w Rodzinie szczególną rolę odpowiedzialności.

6. Charakter kościelny Stowarzyszenia

§ 1. W Kościele "Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich" jest zatwierdzone przez Stolicę Apostolską jako stowarzyszenie publiczne wiernych i uczestniczy w dziedzictwie duchowym Towarzystwa św. Franciszka Salezego¹. Jego członkowie:

- współpracują aktywnie w jego posłannictwie w imieniu Kościoła;
- są zjednoczeni ze Zgromadzeniem Salezjańskim pod zwierzchnictwem Przełożonego Generalnego;
- w duchu wierności Pasterzom współpracują z innymi grupami kościelnymi.

§ 2. Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich, które posiada kościelną i publiczną osobowość prawną, ma swoją główną siedzibę w Rzymie.

Rozdział II

Zadanie apostołskie

“Wy jesteście solą ziemi. Wy jesteście światłem świata. Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mt 5, 13-16).

7. Apostolat świeckich

Zgodnie z myślą Księdza Bosko Współpracownik realizuje swój apostolat w pierwszym rzędzie przez wypełnianie codziennych obowiązków. Chce on naśladować Jezusa Chrystusa, Człowieka doskonałego, wysłanego przez Ojca, aby służyć ludziom w świecie. Dąży przez to do urzeczywistnienia, w zwyczajnych warunkach życiowych, ewangelicznego ideału miłości Boga i bliźniego. Czyni to ożywiony duchem salezjańskim, okazując wszędzie szczególne zainteresowanie młodzieżą będącą w potrzebie.

8. W rodzinie

Każdy Współpracownik, świadomy wartości rodziny, tworzy z członkami własnej rodziny “kościół domowy”, przyczynia się do wzrostu ludzkiego i chrześcijańskiego jej członków, troszcząc się o dialog, wzajemne uczucie i wspólną modlitwę; pielęgnuje więzi pokrewieństwa, zwracając szczególną uwagę na najmłodszych i podeszłych wiekiem; jest wielkoduszny i gościnnie, niesie pomoc tym, którzy jej potrzebują i otwiera się na współpracę z innymi rodzinami.

9. W małżeństwie

Współpracownik żyjący w małżeństwie znajduje w sakramencie miłości siłę do przeżywania z entuzjazmem swojego posłannictwa małżeńskiego i rodzicielskiego:

- jako “świadek wiary” angażuje się w tworzenie głębokiej wspólnoty małżeńskiej;
- jako “współpracownik miłości Boga Stwórcy” jest odpowiedzialny i wielkoduszny w przyjmowaniu i przekazywaniu życia;
- - wiedząc, że rodzice są “pierwszymi i głównymi wychowawcami dzieci”, troszczy się o ich rozwój przez przykład i słowo w duchu metody dobroci właściwej “Systemowi prewencyjnemu” i pomaga im w odkryciu i w kroczeniu drogą własnego powołania, ukierunkowując je w działalność apostołską.

Do tego zadania przygotowuje się już w okresie narzeczeństwa. Świadomy ważności tego okresu, Współpracownik włącza się w angażujący proces dojrzałości ludzkiej i chrześcijańskiej oraz ofiaruje Stowarzyszeniu właściwe dla siebie świadectwo.

10. W środowisku życia i pracy

W pracy, nauce, w czasie wolnym, Współpracownik jest kontynuatorem stwórczego dzieła Boga i świadkiem Chrystusa:

- przez uczciwość, pracowitość i harmonię życia;
- przez ciągle rozwijaną profesjonalność; - przez braterski współdziałanie w radościach, bólach i słusznym aspiracjach tych, którzy z nim żyją;
- przez wspańałowmyślną gotowość służby bliźniemu we wszystkich okolicznościach.

11. W rzeczywistości społecznej

§ 1. Współpracownik, będąc wierny Ewangelii i wskazaniom Kościoła

- kształtuje w sobie prawe sumienie w odniesieniu do własnej odpowiedzialności i współuczestnictwa w życiu społecznym: w wymiarze kultury, ekonomii i polityki;
- odrzuca wszystko to, co wywołuje i podtrzymuje niesprawiedliwość i ucisk, spychanie na margines i przemoc oraz działa z odwagą w celu usunięcia ich przyczyn;
- angażuje się w uzdrawianie i odnawianie mentalności i obyczajów, praw i struktur środowisk, w których żyje i działa, by uczynić je bardziej zgodnymi z wymaganiami ewangelicznej wolności, sprawiedliwości i braterstwa;
- aby uczynić swą interwencję bardziej skuteczną, włącza się, stosownie do własnych możliwości i zdolności, w struktury kulturalne, związkowe i społeczno-polityczne.

§ 2. Ze względu na swą naturę kościelną i myśl Księdza Bosko, Stowarzyszenie jako takie pozostaje obce wszelkiej polityce partyjnej. Idąc jednak za nauką Kościoła lokalnego, podejmuje odważne interwencje, by promować i bronić wartości ludzkich i chrześcijańskich. Poucza i zachęca poszczególnych Współpracowników, aby w poczuciu odpowiedzialności podejmowali własne zadania w społeczeństwie.

Za pośrednictwem przygotowanych Współpracowników uczestniczy w ruchach apostołskich i w grupach, które mają za cel szczególnie służbę młodzieży i rodzinie, solidarność z narodami będącymi na drodze rozwoju oraz pracę na rzecz sprawiedliwości i pokoju.

12. Świadekstwo Błogosławieństw

Osobisty styl życia Współpracownika, nacechowany duchem Błogosławieństw, jest także zaangażowaniem w ewangelizację kultury i życia społecznego. W tym celu Współpracownik:

- używa swojej wolności, okazując posłuszeństwo wobec planu Bożego w odniesieniu do stworzenia; prowadzi go to do doceniania wartości i autonomii właściwych dla rzeczywistości świeckich, oraz ustawia je zawsze w takim kierunku, by służyły ludziom;
- w duchu ubóstwa ewangelicznego administruje dobrami według kryteriów prostoty i wielkodusznego dzielenia się, unikając wszelkiej formy pokazywania się i uznając je w świetle nauki chrześcijańskiej za dobra wspólne;
- przeżywa swoją seksualność według ewangelicznej czystości, która pobudza do delikatności w zachowaniach i do życia nieskazitelnego, radosnego i skoncentrowanego na miłości: czy to w stanie bezżennym, czy w małżeństwie;
- w świecie goniącym za sukcesem, agresywnym i podzielonym, świadczy o prymacie ducha i wierzy w owocność cierpienia; jest przekonany, że unikanie przemocy jest zaczątkiem pokoju i że przebaczenie buduje więź braterstwa.

13. Uprzywilejowani odbiorcy posłannictwa

§ 1. “Współpracownikom Salezjańskim – mówił Ksiądz Bosko – proponuje się to samo posłannictwo, co Zgromadzeniu św. Franciszka Salezego, z którym pragną być złączeni”. Dlatego w wypełnianiu swego zadania apostołskiego Współpracownicy poświęcają szczególną uwagę młodzieży, a zwłaszcza:

- ubogiej, opuszczonej, będącej ofiarą marginesu społecznego;
- tej, która wchodzi do świata pracy pełnego różnorodnych trudności;
- tej, która ujawnia oznaki szczególnego powołania apostołskiego (świeckiego, konsekrowanego, kapłańskiego).

§ 2. Troszczą się ponadto o rozwój rodziny jako rzeczywistości fundamentalnej dla społeczeństwa i Kościoła, podtrzymują i oświetlają światłem Ewangelii środowiska ludowe, popierają działalność misyjną wśród narodów jeszcze nie ewangelizowanych i w młodych Kościołach.

14. Zadanie wychowania chrześcijańskiego

§ 1. Współpracownik okazuje wszędzie troskę o wychowanie i ewangelizację, którą Ksiądz Bosko streszczał następująco: wychować “uczciwych obywateli i dobrych chrześcijan, a kiedyś szczęśliwych mieszkańców nieba”; żyje przekonaniem, że on sam jest zawsze w drodze do coraz większej dojrzałości ludzkiej i chrześcijańskiej.

§ 2. Podziela z młodzieżą wrażliwość na autentyczne wartości, takie jak prawda, wolność, sprawiedliwość, poczucie dobra wspólnego i duch służby.

§ 3. Wychowuje ją do spotkania – w wierze i w sakramentach świętych – z Chrystusem zmartwychwstałym, aby odnalazła w Nim sens życia i wzrost jako nowi ludzie. Współpracuje z młodymi w odkrywaniu ich osobistego powołania do uczestnictwa w posłannictwie Kościoła i w odnawianiu społeczeństwa.

15. Metoda dobroci

W posłudze wychowawczej Współpracownik przyjmuje metodę dobroci, jaką Ksiądz Bosko przekazał swoim synom –“System prewencyjny”, który czerpie swój początek z miłości duszpasterskiej i “opiera się całkowicie na rozumie, religii i miłości:

- - stosuje przekonywanie, a nie narzucanie i apeluje zawsze do wewnętrznych bogactw osoby, czyniąc ją coraz bardziej odpowiedzialną za własny rozwój;
- - wierzy w “działanie niewidzialnej łaski w sercu każdego człowieka” i wychowawczą wartość doświadczenia wiary;
- ufając w przemieniającą siłę miłości, próbuje dotrzeć do serca i stara się o to, by być kochanym w sposób dojrzały i szczerzy.

16. Typowe formy działalności

§ 1. Przed Współpracownikami stoją otworem wszystkie formy apostołatu. Wśród nich, idąc za Księdzem Bosko, daje się pierwszeństwo następującym:

- katecheza i formacja chrześcijańska;
- animacja grup i ruchów młodzieżowych i rodzinnych;
- współpraca w ośrodkach wychowawczych i szkolnych;
- służba społeczna wśród ubogich;
- zaangażowanie w środki społecznego przekazu, które tworzą kulturę i rozpowszechniają wzorce życia wśród ludności;
- współdziałanie w duszpasterstwie powołaniowym i promowanie własnego Stowarzyszenia;
- praca misyjna i współpraca w dialogu ekumenicznym

Oprócz tego, Współpracownicy są gotowi do realizacji nowych inicjatyw odpowiadających potrzebom miejsca.

§ 2. Współpracownik urzeczywistnia skutecznie swoje zobowiązanie apostołskie także przez modlitwę i środki materialne, włączając w to inne osoby i ofiarując wielkodusznie własne cierpienia i choroby.

17. Struktury oddziaływania

Znaczna część działalności Współpracownika odbywa się w różnych strukturach, w których jako osoba świecka ma szerokie możliwości zaangażowania:

- w strukturach świeckich, kulturalnych, społeczno-ekonomicznych i politycznych, w szczególności, kiedy oddziałują silnie na wychowanie młodzieży i na życie rodzin;
- w strukturach kościelnych, ofiarując z odpowiedzialnością współpracę “biskupom i proboszczom”, szczególnie we wspólnotach parafialnych;
- w strukturach prowadzonych przez Salezjanów Księdza Bosko, Córki Maryi Wspomożycielki lub przez inne grupy Rodziny Salezjańskiej, szczególnie w oratoriach, w ośrodkach młodzieżowych i w szkole.

18. Solidarni w Kościołach lokalnych

§ 1. Działalność apostolska Współpracowników ma wymiar kościelny. Przez osobiste świadectwo i różne działania apostolskie przyczyniają się do życia Kościoła lokalnego, diecezji i parafii i do budowania go jako wspólnoty wiary, modlitwy, miłości braterskiej i gorliwości misyjnej

§ 2. Za przykładem Księdza Bosko promują miłość i wierność wobec Papieża i biskupów oraz okazują uległość wobec ich nauczania i wskazań duszpasterskich. Ich relacje z proboszczami i kapłanami, z zakonnikami i innymi świeckimi, nacechowane są serdeczną solidarnością i duchem czynnego uczestnictwa w planach duszpasterskich, zwłaszcza młodzieżowych, ludowych i powołaniowych.

Współpracownik, powołany przez Kościół do posługi, spełnia ją z wielkodusznym oddaniem.

Rozdział III

W zjednoczeniu i we współpracy

“Postępujcie w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, usiłujcie zachować jedność ducha, dzięki więzi, jaką jest pokój” (Ef 4, 1-3).

19. Bracia i Siostry w Księdzu Bosko

§ 1. Wspólne powołanie i przynależność do jednego Stowarzyszenia czynią Współpracowników braćmi i siostrami duchowymi. “Złączeni jednym sercem i jedną duszą” żyją w braterskim zjednoczeniu przez więzy charakterystyczne dla ducha Księdza Bosko.

§ 2. Wszyscy uczestniczą z radością w “życiu rodzinnym” Stowarzyszenia, by się poznać, dzielić się doświadczeniami i projektami apostołskimi oraz by wspólnie wzrastać.

§ 3. Wspierają się wzajemnie również przez dzielenie się dobrami duchowymi, szczególnie przez modlitwę. Pozostają zjednoczeni z braćmi i siostrami zmarłymi, modląc się za nich i kontynuując z wiernością ich posłannictwo.

20. Współodpowiedzialni w działaniu

§ 1. Każdy Współpracownik czuje się odpowiedzialny za wspólne posłannictwo i wypełnia je zgodnie ze swoimi zdolnościami i możliwościami. Uczestniczy z duchem inicjatywy w spotkaniach opracowujących program, w wykonywaniu i weryfikacji różnych przedsięwzięć oraz w wyborze odpowiedzialnych za ośrodek.

§ 2. Powierzone mu funkcje, na jakimkolwiek szczeblu, wykonuje jako braterską posługę, zgodnie z zasadami jedności i współodpowiedzialności.

§ 3. W różnorodności sytuacji i zadań każdy wnosi do Stowarzyszenia swój doniosły wkład:

- Współpracownicy dorośli i w podeszłym wieku wnoszą bogactwo dojrzałego doświadczenia i długotrwałej wierności;
- Współpracownicy młodzi, nosiciele dynamizmu nowych pokoleń, wnoszą swój wkład do wspólnego posłannictwa przez właściwą sobie wrażliwość i oddanie;
- Współpracownicy doświadczeni cierpieniem i niemożliwością działania zapewniają owocność apostołatu wszystkich, ofiarując swoje cierpienie i modlitwę;
- Współpracownicy kapłani i diakoni, których obecność jest bardzo pożyteczna, ofiarują swoją posługę ministerialną, szczególnie dla formacji i animacji.

21. Solidarność ekonomiczna

Poczucie przynależności i współodpowiedzialności w sposób konkretny pociąga za sobą także aspekt ekonomiczny.

Współpracownik podtrzymuje Stowarzyszenie dobrowolnymi ofiarami; każdy ośrodek za pośrednictwem Rady inspektorialnej przesyła ofiary także do Przełożonego Generalnego na najpilniejsze potrzeby szerokiej działalności salezjańskiej.

22. Uczestnictwo w życiu Rodziny Salezjańskiej

§ 1. Współpracownik troszczy się o braterską jedność i współpracę z innymi grupami i członkami Rodziny Salezjańskiej przez wzajemne poznawanie się i wymianę informacji, wzajemną pomoc duchową i formacyjną oraz przez włączenie się we wspólne działania apostołskie. W osiągnięciu tego sprzyja poszukiwanie różnego rodzaju inicjatyw, tak na odcinku działalności salezjańskiej, jak i owocnej pomocy Kościołom.

§ 2. Jest otwarty na uczestnictwo, na różnym poziomie i we właściwy sposób, w strukturach wzajemnej komunikacji i współpracy, powstającej we wzajemnym porozumieniu odpowiedzialnych różnych grup Rodziny Salezjańskiej.

23. Posługa Przełożonego Generalnego

§ 1. Przełożony Generalny Towarzystwa św. Franciszka Salezego jest następcą Księdza Bosko. Z wyraźnej woli Założyciela jest przełożonym Stowarzyszenia i pełni w nim funkcję najwyższej władzy. Jest on gwarantem wierności projektowi Założyciela i zabiega o jego rozwój. Przy współpracy z Radcą do spraw Rodziny Salezjańskiej troszczy się o jedność wewnętrzną Stowarzyszenia oraz o jedność i współpracę z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej.

§ 2. W wypełnianiu swego posłannictwa posługuje się Konsultą światową Współpracowników, przede wszystkim w animowaniu całego Stowarzyszenia i w koordynowaniu inicjatyw formacyjnych i apostołskich.

§ 3. Inspektorzy salezjańscy, mając na względzie szczególną odpowiedzialność Towarzystwa św. Franciszka Salezego, uobecniają posługę Przełożonego Generalnego na poziomie lokalnym i zapewniają, przy współpracy z dyrektorami, przede wszystkim więź jedności i zjednoczenia. Troszczą się o opiekę duchową w ośrodkach lokalnych i włączają swoje własne wspólnoty zakonne do wspaniałomyślnego wypełniania wspomnianego zadania animacji.

24. Szczególne więzi ze Zgromadzeniem Salezjańskim

§ 1. Stowarzyszenie łączy ze Zgromadzeniem Salezjańskim “więź jedności pewna i stała”, a relacje z nim przebiegają w klimacie braterskiego i wzajemnego zaufania. Każda wspólnota salezjańska, inspektorialna i lokalna, czuje się włączona w zadanie “podtrzymywania i rozwijania” Stowarzyszenia, do angażowania się w formację jego członków oraz do ukazywania i promowania ich programu życia”.

§ 2. Wyraźną wolą Współpracowników jest zachowanie i rozwijanie relacji, jakie ich łączą ze Zgromadzeniem Salezjańskim. W szczególny sposób wobec Przełożonego Generalnego żywią uczucie szczerego przywiązania i wierności jego wskazaniom.

25. Powiązania z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej

§ 1. Szczególne więzi łączą Współpracowników także z Córkami Maryi Wspomożycielki, które przez delegatki animują ośrodki utworzone przy swoich dziełach. Ta animacja – analogiczna do tej, którą pełnią delegaci salezjańscy – jest normowana umową zawartą pomiędzy Przełożonym Generalnym a Matką Generalną CMW.

§ 2. Współpracownicy czują się bliscy również innym grupom Rodziny Salezjańskiej, szczególnie Byłym Wychowankom dzieł salezjańskich oraz Ochotniczkom Księdza Bosko. Są otwarci na każdą formę współpracy z nimi.

Rozdział IV

Duch salezjański

“Czyńcie to, co czego się nauczyliście, co przyjęliście, co usłyszeliście i co zobaczyliście u mnie, a Bóg pokoju będzie z wami” (Fil 4, 9).

26. Cenne dziedzictwo

Prowadzony przez Ducha Świętego, Ksiądz Bosko żył i przekazał członkom swojej Rodziny oryginalny styl życia i działania zwany duchem salezjańskim.

Jest to typowa forma życia Ewangelią, charakteryzująca i nadająca konkretny kształt obecności i działaniu w świecie, relacjom z braćmi i więzi z Bogiem. Ma swoje źródło w sercu samego Chrystusa, żywi się posługą apostołską i modlitwą i przenika całe życie, czyniąc je świadectwem miłości.

Współpracownik przyjmuje go jako dar od Pana dla Kościoła i czyni owocnym stosownie do właściwych dla siebie warunków człowieka świeckiego.

27. Doświadczenie zaangażowanej wiary

§ 1. Współpracownik uczestniczy w duchowym doświadczeniu Księdza Bosko, przeżywanym ze szczególną intensywnością wśród młodych pierwszego Oratorium na Valdocco.

§ 2. Bóg jest dla niego Ojcem i Miłością, która zbawia. W Jezusie Chrystusie, Jednorodzonym Synu i doskonałym Apostole Ojca, spotyka Dobrego Pasterza, pełnego zatroskania o małych i potrzebujących; Zmartwychwstałego, który jest z nami “przez wszystkie dni” jako Pan historii. Żyje w zażyłości z Duchem Świętym Animatorem Ludu Bożego na świecie. W Maryi czci Tę, która “w szczególny zaiste sposób współpracowała z dziełem Zbawiciela” i nie przestaje współpracować jako Matka i Wspomożycielka ludu chrześcijańskiego. Czuje się żywą częścią Kościoła, Ciała Chrystusowego, ośrodka jednoczącego wszystkie siły, które działają dla zbawienia.

§ 3. W ten sposób dociera do samej istoty swego powołania, pragnąc być prawdziwym “współpracownikiem Boga” w realizacji Jego planu zbawienia: “Ze spraw Boskich najbardziej Boską jest ta, by współpracować z Bogiem dla zbawiania dusz”.

28. Centralny charakter miłości apostołskiej

§ 1. Centrum i syntezą ducha salezjańskiego jest owa “miłość duszpasterska”, jaką Ksiądz Bosko w pełni żył, uobecniając wśród młodych miłosierną miłość Boga Ojca, miłość zbawczą Jezusa Dobrego Pasterza i ogień Ducha Świętego, który odnawia ziemię. Ksiądz Bosko wyraził ją w haśle “Da mihi animas, cetera tolle”. Zaakcentował ją w nazwie “salezjanie”, wybierając jako patrona św. Franciszka Salezego – wzór dobroci, apostołskiej gorliwości i prawdziwego humanizmu.

§ 2. Ta miłość jest we Współpracowniku darem, jaki go łączy z Bogiem, któremu chce służyć z pokorą i radością, oraz z młodzieżą, która ma być zbawiona miłością szczególnego upodobania. Jest ona również naśladowaniem matczynej troskliwości Maryi, która wstawia się za Współpracownikiem i dopomaga mu codziennie w składaniu świadectwa.

29. Obecność salezjańska w świecie

§ 1. Współpracownik czuje się “ściśle złączony” ze światem, w którym żyje i w którym został wezwany do bycia światłem i zaczynem. Wierzy w wewnętrzne zasoby człowieka; podziela wartości własnej kultury; przyjmuje nowości, kierując się krytycznym zmysłem chrześcijańskim; integruje w swoim życiu “wszystko to, co dobre”, zwłaszcza jeśli to podoba się młodzieży.

§ 2. Wobec zła jest pełen ufności, nie narzeka bezużytecznie, ani nie daje się wciągnąć negatywnej krytyce. Raczej stara się mu zapobiec, i zwalcza je z odwagą i wytrwałością, angażując się w pomnażanie dobra, szczególnie na rzecz najsłabszych.

30. Styl działania

§ 1. Ksiądz Bosko był człowiekiem praktycznym i przedsiębiorczym, pracownikiem niezmordowanym i twórczym, pobudzonym przez nieprzerwane i głębokie życie wewnętrzne. Współpracownik, przekonany o wartości działania, zakorzenia je w zjednoczeniu z Bogiem i wykonuje swoje różne zadania ze stanowczością i gorliwością; jest dyspozycyjny i wielkoduszny.

§ 2. Uważny na rzeczywistość i na znaki czasów, odznacza się konkretnością, umie rozeznaczyć plany Boże i angażuje się z duchem inicjatywy, aby dać odpowiedź na potrzeby, z jakimi się spotyka, gotów weryfikować i ciągle na nowo dostosowywać własne działanie.

§ 3. “Praca i umiarkowanie!” – zalecał Ksiądz Bosko. Współpracownik ze spokojem przyjmuje wysiłki i trudności życiowe oraz przyjmuje krzyż, którym w sposób nieuchronny jest naznaczona praca apostołska.

31. Uprzejmość w relacjach

§ 1. Współpracownik pielęgnuje w sobie głęboką i pogodną radość i upowszechnia ją, aby zaświadczyć, że Pan towarzyszy mu w każdym czasie swoją miłością: “Służmy Panu w świętej radości!”.

§ 2. W swoich kontaktach praktykuje “dobroć”, którą zalecał Ksiądz Bosko. Stara się być otwartym i serdecznym, gotowym do postawienia pierwszego kroku i do okazania dobroci, szacunku i cierpliwości. Dąży do nawiązania kontaktów odznaczających się zaufaniem i przyjaźnią, aby tworzyć wokół siebie klimat rodzinny, charakteryzujący się prostotą i życzliwością. Jest nosicielem pokoju i przez podejmowany dialog dąży do zrozumienia i zgody.

32. Modlitwa prosta i życiodajna

§ 1. Wymogi jakie stawia ewangeliczne wezwanie oraz doświadczenie osobiste uczą Współpracownika, że bez zjednoczenia z Chrystusem, nie jest w stanie niczego uczynić. Od niego otrzymuje Ducha, który go oświeca i daje siłę na każdy dzień.

§ 2. Jego modlitwa, nacechowana duchem salezjańskim, jest prosta i ufna, radosna i twórcza, nasycona intensywną żarliwością apostołską; przede wszystkim jest zespolona z życiem, w którym znajduje swoje przedłużenie.

§ 3. . Modlitwa przemienia jego życie w liturgię uwielbienia: praca, odpoczynek, inicjatywy apostołskie, radości i cierpienia są w ten sposób przeżywane w Panu, stając się miłym darem dla Niego i “hymnem ku Jego chwale”.

33. Słowo i sakramenty

§ 1. W celu umacniania życia modlitwy, Współpracownik czerpie ze źródeł życia duchowego ofiarowanych mu przez Kościół i przez Stowarzyszenie. Uczestniczy czynnie w liturgii i docenia formy pobożności ludowej, które mogą wzbogacać jego życie duchowe.

§ 2. Każdego dnia przeznaczy czas na osobisty dialog z Panem. Czytając i medytując możliwie codziennie Słowo Boże, uczy się widzieć i osądzać wszystko w Bożym świetle.

§ 3. Idąc za nauczaniem Księdza Bosko, przystępuje z wiarą i często do sakramentów świętych. Eucharystia jest dla niego źródłem miłości duszpasterskiej. W Sakramencie Pojednania spotyka miłosierdzie Ojca i naznacza swoje życie dynamizmem stałego nawracania się, co pomaga mu wzrastać w miłości.

34. Czas intensywnego rozeznania

§ 1. Każdego miesiąca Współpracownik przewidzi czas na wyłączenie się i skupienie potrzebne dla wzrostu swego życia duchowego i skuteczności apostołatu.

§ 2. Każdego roku Stowarzyszenie ofiaruje rekolekcje jako uprzywilejowaną sposobność do nawrócenia i odnowy. Porównując swoje życie z Ewangelią i z obecnym Regulaminem, Współpracownik nabiera gotowości do dawania odnowionego świadectwa i do bardziej wielkodusznej służby.

35. Uprzywilejowane nabożeństwa

§ 1. Współpracownik, tak jak Ksiądz Bosko, żywi synowskie i głębokie nabożeństwo do Maryi Niepokalanej, “Matki Kościoła i Wspomożycielki Wiernych” – szczególnej Przewodniczki Rodziny Salezjańskiej. Przekonany o jej żywej obecności, często Ją wzywa, z gorliwością celebrować Jej święta i stara się, by była znana i kochana.

§ 2. Ze szczególnym nabożeństwem zwraca się do św. Józefa, Patrona Kościoła Powszechnego. Poleca się z ufnością wstawiennictwu św. Jana Bosko, Ojca i nauczyciela – szczególnego opiekuna młodzieży; jest również przekonany, że jednym ze sposobów uczczenia go jest także pogłębianie znajomości jego życia i świętości.

§ 3. Pośród świętych, którzy są wzorem życia apostołskiego, czci ze szczególnym umiłowaniem św. Franciszka Salezego, św. Marię Dominikę Mazzarello, św. Dominika Savio oraz innych świętych i błogosławionych Rodziny Salezjańskiej.

Rozdział V

Przynależność i formacja

„A Pan niech pomnoży liczbę waszą i niech spotęguje waszą wzajemną miłość do wszystkich, aby serca wasze zostały utwierdzone jako nienaganne w świętości, wobec Boga, Ojca naszego” (1 Tes 3,12-13).

36. Wstąpienie do Stowarzyszenia

§ 1. Zobowiązanie się do zostania Współpracownikiem Salezjańskim wymaga wolnego i umotywowanego wyboru, stopniowo dojrzewającego pod działaniem Ducha Świętego. Z tej racji ten, kto pragnie wstąpić do Stowarzyszenia, akceptuje odpowiedni program przygotowania, który trwa przez czas konieczny do zweryfikowania własnego powołania. Program taki obejmuje: modlitwę i pogłębienie życia wiary, refleksję i studium Księdza Bosko i tego Regulaminu oraz uczestnictwo w życiu i działalności ośrodka lokalnego.

§ 2. Gdy osiągnie wystarczającą dojrzałość i ukończy przynajmniej 18 lat, aspirant przedstawia swoje podanie o przyjęcie odpowiedzialnym własnego ośrodka.

§ 3. Urzędowe wstąpienie do Stowarzyszenia dokonuje się przez akt osobistego „Przyrzeczenia”, przez które wyraża swoją wolę życia zobowiązaniami wypływającymi z Chrztu św., zgodnie z obecnym Regulaminem. Otrzymuje wówczas dokument o przynależności do Stowarzyszenia.

37. Treści formacji

§ 1. Formacja, która jest szczególnie intensywna i zobowiązująca w okresie początkowym, jest kontynuowana również po przyjęciu, gdyż Pan nie przestaje powoływać przez ciągłą ewolucję sytuacji osobistych i środowiska.

§ 2. Współpracownik, świadomy wymagań formacji ciągłej:

- rozwija swoje zdolności ludzkie, aby móc coraz lepiej wypełniać swoje obowiązki rodzinne, zawodowe i cywilne;
- troszczy się o dojrzałość własnej wiary i miłości, wzrastając w zjednoczeniu z Bogiem, aby czynić swoje życie bardziej ewangelicznym i salezjańskim;
- przeznaczają czas na refleksję i studium, aby zgłębiać Pismo święte, naukę Kościoła, znajomość Księdza Bosko;
- podnosi swoje kwalifikacje na odcinku apostołatu i zadań, do których jest wezwany.

38. Odpowiedzialność za formację i odpowiednie inicjatywy

§ 1. Współpracownik jest pierwszym i głównym odpowiedzialnym za własną formację. Przekonany, że wymaga ona uległości Duchowi Świętemu, przypisuje wagę życiu modlitwy i kierownictwu duchowemu.

§ 2. Stowarzyszenie wspiera i podtrzymuje formację osobistą i grupową swoich członków przez działanie wykwalifikowanych Współpracowników oraz przez delegata/kę działających w poczuciu współodpowiedzialności.

§ 3. Inicjatywami o szczególnym znaczeniu formacyjnym są:

- spotkania odbywane przynajmniej raz w miesiącu i konferencje roczne – ustanowione już przez Ksiądz Bosko – albo inne formy spotkań;
- czasy wyteżonej modlitwy i rozeznania;
- częste kontakty z grupami Rodziny Salezjańskiej na wszystkich szczeblach;
- korzystanie z literatury i opracowań Rodziny Salezjańskiej, a szczególnie z Biuletynu Salezjańskiego.

39. Wierność wobec przyjętych zobowiązań

§ 1. Być Współpracownikiem jest zobowiązaniem, które trwa przez całe życie, niezależnie od zmienności zdarzeń i różnorodności sytuacji. Mając głębokie poczucie przynależności, Współpracownik będzie starał się za każdym razem dostosowywać swoje świadectwo, swój apostolat i formy swojej służby w Stowarzyszeniu do różnych sytuacji.

Jego wierność jest podtrzymywana przez serdeczność i solidarność jego braci Współpracowników i sióstr Współpracownic i przez innych członków Rodziny Salezjańskiej.

§ 2. Przynależność do Stowarzyszenia może ustać na skutek osobistej decyzji Współpracownika, podjętej po dojrzałej rozwadze i oznajmionej Radzie lokalnej albo przez akt Rady inspektorialnej, podjęty w duchu miłości i jasnego postawienia sprawy, po stwierdzeniu sposobu życia niezgodnego z podstawowymi obowiązkami, określonymi w tym Regulaminie.

40. Przyrzeczenia

“Biegnę drogą Twoich przykazań ,bo czynisz moje serce szerokim” (Ps.119,32).

Formuła Przyrzeczenia jest następująca:

Ojczy, uwielbiam Cię, bo jesteś dobry i kochasz wszystkich.

Dziękuję Ci za to, żeś mnie stworzył i odkupił za to, żeś mnie powołał, abym był/a częścią Twojego Kościoła

i że w nim dałeś mi poznać Rodzinę apostołską Księdza Bosko, która żyje dla Ciebie w służbie młodzieży i środowisk ludowych.

Pociągnięty/a przez Twoją miłosierną miłość, chcę Cię kochać, czyniąc dobro. Dlatego po odbyciu przygotowania.

PRZYRZEKAM

żyć zgodnie ewangelicznym projektem Stowarzyszenia Współpracowników Salezjańskich, to znaczy:

- być wiernym/ą uczniem/cą Chrystusa w Kościele katolickim;
- pracować w Twoim Królestwie, szczególnie dla rozwoju i zbawiania młodzieży;
- zgłębiać i dawać świadectwo w duchu salezjańskim;
- oraz współpracować w zjednoczeniu z Rodziną Salezjańską na rzecz realizacji inicjatyw apostołskich Kościoła lokalnego.

Obdarz mnie, Ojczy, mocą Twojego Ducha, abym umiał/a być wiernym/ą temu życiowemu postanowieniu.

Maryja Wspomożycielka, Matka Kościoła, niech mi towarzyszy i niech mnie prowadzi. Amen”.

NB. Obecna formuła może być dostosowana do różnych sytuacji, byleby zostały w niej uwzględnione jej treści.

Gdy przyrzeczenie jest odnawiane, zamiast słów: “po odbyciu przygotowania przyrzekam” mówi się: “odnawiam przyrzeczenie: żyć...”.

Rozdział VI

Organizacja

“Jak dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej, służycie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzymał”(1 P 4,10).

41. Ośrodek – komórka podstawowa

§ 1. Dla urzeczywistnienia jedności i owocności współpracy, Stowarzyszenie, z woli Założyciela, posiada organizację elastyczną, dającą się dostosować do różnych sytuacji środowiskowych i kościelnych.

§ 2. Podstawową komórką Stowarzyszenia jest ośrodek, który skupia Współpracowników działających na określonym terytorium. Może on być utworzony przy dziele Salezjanów Księdza Bosko lub Córek Maryi Wspomożycielki albo poza nimi. Do niego należy animacja i koordynowanie działalności lokalnej.

§ 3. Współpracownicy zamieszkali tam, gdzie nie ma ośrodka, zostają przyłączeni do ośrodka najbliższego, który utrzymuje z nimi kontakty i sprzyja ich uczestnictwu w życiu i działalności Stowarzyszenia.

42. Włączenie w rzeczywistość inspektorialną

§ 1. Ośrodki organizują się, jeśli tylko jest to możliwe, na płaszczyźnie inspektorialnej, opierając się na rzeczywistości struktur inspektorii salezjanów. Ta więc pozwala im rozwijać się i działać w sposób bardziej wszechstronny i konkretny.

§ 2. Z tego powodu inspektor, w jedności z Przełożonym Generalnym i uczestnicząc w jego posłudze, ponosi szczególną odpowiedzialność za animację, przewodniczenie i promowanie Stowarzyszenia, zgodnie z normami obecnego Regulaminu.

43. Rada lokalna i inspektorialna

§ 1. Stowarzyszenie na poziomach lokalnym i inspektorialnym jest zarządzane kolegialnie przez Radę.

§ 2. Rada lokalna jest utworzona z członków wybranych przez Współpracowników ośrodka. Składa się ona z odpowiedniej liczby radców – od trzech do siedmiu – i z delegata lub delegatki lokalnej.

§ 3. Rada inspektorialna jest utworzona z członków wybranych przez radców ośrodków. Składa się ona z odpowiedniej liczby radców – od trzech do dwunastu – z delegata inspektorialnego SDB i z delegatki inspektorialnej CMW i ewentualnie z niektórych delegatów i delegatek lokalnych.

§ 4. Wybrani radcy pełnią swoją funkcję przez trzy lata i mogą być ponownie wybrani na następne trzechlecie.

§ 5. Salezjanie Księdza Bosko i Córki Maryi Wspomożycielki nie mogą przekraczać jednej trzeciej całej rady.

44. Główne zadania Rad

§ 1. Głównymi zadaniami Rad jest:

- zapewniać w porozumieniu z inspektorem salezjanów funkcjonowanie Stowarzyszenia zgodnie z jego celami;
- promować i koordynować inicjatywy formacyjne i apostołskie Współpracowników;
- troszczyć się o więzi jedności ze Zgromadzeniem Salezjańskim i z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej;
- decydować o zwoływaniu spotkań, zebrań i kongresów;
- troszczyć się o administrację dóbr Stowarzyszenia.

§ 2. Każda Rada wybiera spośród swoich członków świeckich własnego koordynatora, do którego należą następujące zadania:

- zwoływanie spotkań, przewodniczenie im, koordynacja prac, troska o wypełnianie uchwał;
- informowanie nadrzędnych organów o życiu i działalności Stowarzyszenia;
- reprezentowanie Stowarzyszenia;
- utrzymywanie w imieniu Rady kontaktów z organizacjami świeckimi i kościelnymi oraz z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej;
- podejmowanie decyzji w sprawach pilnych, w ramach kompetencji Rady, zdając następnie z tego sprawę.

45. Szczególne zadania Rad

§ 1. Zadaniem Rady lokalnej jest towarzyszenie Współpracownikowi aspirantowi w jego procesie formacji i wyrażenie swojej opinii w sprawie jego przyjęcia, które musi być zatwierdzone przez Radę inspektorialną.

§ 2. Do Rady inspektorialnej należy erygowanie nowych ośrodków, za pośrednictwem dekretu podpisanego przez koordynatora, za zgodą inspektora SDB a także inspektorki CMW, jeśli ośrodek jest utworzony przy dziele CMW. Dla ośrodka poza dziełami SDB i CMW potrzebna jest pisemna zgoda biskupa diecezjalnego.

46. Delegaci e Delegatki

§ 1. Każdy ośrodek i każde zgrupowanie inspektorialne ośrodków posiada własnego delegata lub delegatkę. Są oni animatorami duchowymi, odpowiedzialnymi przede wszystkim za salezjańską formację apostołską. Zgodnie z normami obecnego Regulaminu należą do Rady na mocy prawa.

§ 2. Delegaci i delegatki są mianowani przez własnego inspektora lub inspektorę po wysłuchaniu zdania członków właściwej Rady Współpracowników i mając na względzie potrzeby ośrodków.

§ 3. Jeżeli ośrodek nie jest erygowany przy jakimś dziele SDB lub CMW, Inspektor może mianować delegatem lokalnym odpowiednio przygotowanego Współpracownika.

47. Koordynacja na poziomie Krajowym lub Regionalnym

§ 1. Gdy różne Rady inspektorialne Współpracowników jednego Kraju lub jednego Regionu kulturowo-językowego uznają za pożyteczne, będą mogły utworzyć na specjalnym wspólnym posiedzeniu Konferencję Krajową i/lub Regionalną. Na takim posiedzeniu zostaną ustalone kryteria uczestnictwa i sposoby wyboru członków.

Tym niemniej organ ten, celem prawomocnego ustanowienia, musi mieć aprobatę zainteresowanych inspektorów.

§ 2. Celem ewentualnych konferencji jako organów koordynujących i wspomagających, jest służba na rzecz bardziej owocnej żywotności i współpracy.

§ 3. Przewodnictwo konferencji powierza się jednemu ze Współpracowników wybranych spośród członków konferencji i delegatowi/tce krajowemu i/lub regionalnemu wyznaczonemu przez inspektorów i inspektorki zainteresowanych inspektorii.

48. Konsulta Światowa

§ 1. Konsulta światowa, w skład której wchodzi radca generalny do spraw Rodziny Salezjańskiej, składa się z tylu wybranych członków, ile jest regionów w Zgromadzeniu Salezjańskim i z pięciu członków mianowanych przez Przełożonego Generalnego. Spośród Współpracowników Konsulty światowej Przełożony Generalny Zgromadzenia mianuje koordynatora generalnego.

§ 2. Reprezentant regionu zostaje wybrany przez koordynatorów inspektorialnych i przez pewną liczbę delegatów i delegatek inspektorialnych SDB i CMW wyznaczonych do tego przez zainteresowanych inspektorów i inspektorki; ich liczba nie może być większa od połowy głosujących koordynatorów.

§ 3. Sposób wyboru, którego można dokonać również listownie, zostanie przedstawiony Przełożonemu Generalnemu przez samą Konsultę światową.

§ 4. Członkowie Konsulty światowej pełnią swoją funkcję przez siedem lat.

§ 5. Konsulta światowa, w porozumieniu z radcą d/s Rodziny Salezjańskiej, ustala temat, miejsce i uczestników ewentualnych kongresów światowych czy też spotkań międzynarodowych i dba o ich organizację.

§ 6. Wskazania Konsulty światowej nabierają mocy prawnej dopiero po zatwierdzeniu przez Przełożonego Generalnego.

§ 7. Konsulta światowa, aby uczynić swoje działanie bardziej skutecznym i funkcjonalnym, może posłużyć się centralnym sekretariatem wykonawczym.

49. Administracja dobrami Stowarzyszenia

§ 1. Stowarzyszenie Współpracowników Salezjańskich, mając kościelną publiczną osobowość prawną, posiada zdolność nabywania, posiadania, administrowania i alienacji

dobrami doczesnymi zgodnie z normami prawa; dobra posiadane przez Stowarzyszenie jako takie są dobrami kościelnymi.

§ 2. Konsulta światowa zarządza dobrami Stowarzyszenia na szczeblu światowym i jest kompetentną władzą do udzielania Radom lokalnym i inspektorialnym zezwoleń na dokonywanie aktów nadzwyczajnego zarządzania i alienacji dóbr, które nie wymagają zgody Stolicy Apostolskiej, przy zachowaniu przepisu art. 48 § 6. Z wyjątkiem szczególnych przywilejów, dla zapewnienia ważności aktów, o których mowa wyżej, należy trzymać się wskazań właściwych Konferencji Episkopatu

§ 3. Rady na wszystkich szczeblach wybiorą jednego spośród swoich członków do pełnienia funkcji administratora. Jego obowiązkiem jest przedstawianie sprawozdania finansowego Radzie wyższego szczebla.

Zakończenie

50. Droga, która prowadzi do świętości

Stowarzyszenie Współpracowników – mówi nam Ksiądz Bosko – “jest powołane do tego, by otrząsać z niemocy, w jakiej pogrążonych jest wielu chrześcijan, i rozprzestrzeniać energię miłości”.

Obranie tego Regulaminu życia apostołskiego jest znalezieniem ewangelicznego sposobu realizowania siebie samego, krocząc drogą, która prowadzi do świętości.

Pan towarzyszy obfitością swoich łask wszystkim tym, którzy działają w duchu “Da mihi animas” pełniąc dobro dla młodzieży, to jest przygotowując dobrych chrześcijan Kościołowi i uczciwych obywateli społeczeństwu.